

CẢM NGHĨ CỦA EM VỀ CUỐN SÁCH EM YÊU THÍCH NHẤT

Đề bài: Cảm nghĩ của em về cuốn sách em yêu thích nhất

MỘT LÍT NƯỚC MẮT - Kito Aya

Có những điều tưởng chừng giản dị trong cuộc sống con người, tuy nhiên mấy ai lại quan tâm, để ý đến. Có những ước mơ mới nhìn qua cảm thấy rất bình thường, nhưng có những người khao khát mãi cũng không với lấy được nó. Vì vậy, chúng ta hãy luôn trân trọng những điều bình dị nhất ngay xung quanh chúng ta và hãy làm những việc có thể làm khi ta còn sống. Cách nhìn cuộc sống của tôi đã thay đổi như thế từ khi tôi đọc cuốn sách này, tôi càng thêm trân trọng cuộc sống cũng như đồng cảm và yêu quý, nâng niu cuốn sách” bảo bối” của tôi, đây là cuốn sách:” Một lít nước mắt”.

Cuốn sách “một lít nước mắt” quả là một câu chuyện cảm động, sâu lắng, dựa trên nhân vật có thật là cô bé Aya người Nhật Bản mắc phải căn bệnh nan y_ thoái hóa tiểu não khi mới vừa tròn mười lăm tuổi nhưng có một nghị lực phi thường. Nhan đề cuốn sách thật giàu hình ảnh và ý nghĩa nhưng phải chăng là một cách nói thậm xưng, nói quá. Không đâu, bởi khi đọc xong cuốn sách này, tôi lại nghĩ, một lít nước mắt thì vẫn chưa đủ, vẫn còn quá ít bởi lẽ câu chuyện này đã làm cảm động, rung cảm đến hàng triệu trái tim người đọc, khiến hàng triệu giọt nước mắt rơi, muôn đời chưa ráo. Cuốn sách được xuất bản dựa trên nhật kí của Aya với câu chuyện mười năm chống chọi với cái chết thật phi thường và ở tuổi hai mươi lăm, cái tuổi đẹp nhất đời người, cô đã gác bút nghìn thu, gác mọi ước mơ, hoài niệm, hi vọng về một tương lai tốt đẹp. Cô gái xinh đẹp ấy đã ra đi vì cơn bạo bệnh khi tuổi đời còn quá ngắn ngủi_ hai mươi lăm năm với những dự định cuộc sống còn nhiều dang dở. Và ước mơ lớn nhất của cô ngay lúc này đó là:” Liệu con có thể kết hôn được không?”. Cô luôn khao khát về tình yêu và hạnh phúc. Cô cần một hạnh phúc giống như bao người, thật sự rất cần... Ước mơ chưa thể thực hiện mà đã ra đi, một ước mơ, một niềm khát khao cháy bỏng làm nhức nhối tâm can người đọc.

“Con người ta ai cũng mang nặng những ưu phiền

Hết nhớ về quá khứ là nước mắt tuôn rơi

Còn hiện thực quá phũ phàng và tàn nhẫn

Mơ ước nhỏ nhoi không cách nào thực hiện

Nghĩ đến tương lai lại sụt sùi nước mắt”.

Cuốn sách này chỉ có thể tái hiện được một phần nào đó nỗi đau của cô nhưng nó đã làm tôi xót xa khôn xiết. Khi bị bệnh, cô ăn uống khó khăn, tay chân không thể cử động như những người bình thường, tình yêu đến với cô rồi cũng xa cô khi biết cô bị bệnh, bạn bè ai cũng xa lánh vì sợ bị làm phiền, khi cận kề cái chết, mặt cô trở nên xấu xí, biến dạng. Nhưng nghị lực sống phi thường không để cô có thể gục ngã mà buộc cô phải tiếp tục sống. Bởi trong tận cùng của sự phũ phàng, tuyệt vọng, cô vẫn còn có cha mẹ yêu thương bằng cả tấm lòng, có cả Asou_một người bạn thân luôn bên cạnh cô, động viên, an ủi, khóc cùng cô những lúc khó khăn nhất. Cũng chính tình yêu thương đó đã tiếp thêm nghị lực để cô có thể tiếp tục sống thêm mười năm nữa.

Các bạn biết không, cách nhìn nhận cuộc sống của Aya rất khác biệt. Bên cạnh nghị lực phi thường, cô còn có cảm nhận khá sâu sắc về cuộc sống bên ngoài:” Mình muốn trở thành không khí”. Cô ấy ước ao mình có cuộc sống nhẹ nhàng êm dịu như bao người và muốn cho mọi người biết đến sự tồn tại của mình trên cuộc đời này. Có lẽ căn bệnh nghiệt ngã này đã khiến cho cô có cái nhìn sâu sắc hơn với thế giới, với những gì đang diễn ra xung quanh cô, tuy đơn sơ nhưng gần gũi, cần thiết trong cuộc sống hằng ngày. Và chính lúc này đây, cô đã cảm nhận được tình cảm gia đình dành cho mình, thiêng liêng và cao cả biết nhường nào.

“Ở nơi đó, có lẽ tôi sẽ không còn nước mắt nữa”, ở thế giới hiện tại cô đã khóc thật nhiều nhưng tâm hồn vẫn luôn tiềm tàng một sức sống mãnh liệt, cô ước mong thi đậu vào trường Đại học nổi tiếng ở Nhật Bản. Nhưng có lẽ mong ước ấy mãi mãi không thể thực hiện được, cô giờ đã đi đến một thế giới khác, một thế giới không còn nước mắt nữa. Trước khi chết, cô đã có một ước nguyện:” con muốn mình được nằm giữa một rừng hoa, ba..mẹ..đừng quên con nhé”. Đúng như vậy, vào cái ngày cô ra đi, tất cả mọi người biết được câu chuyện nhật kí của cô, đều xúc động, thương tiếc đến chia buồn. Trên tay mỗi người đều cầm một bó hoa tạo thành một rừng hoa xung quanh cô Aya đầy nghị lực phi thường. Đóa hoa hướng dương mà cô đã viết trong những năm tháng cuối đời:” Con biết cha mẹ luôn cầu mong một điều kì diệu sẽ đến với con. Nhưng nếu điều kì diệu không xảy ra, mong cha mẹ cũng đừng đau buồn..” Và một câu nói mãi làm nghẹn ngào tâm hồn người đọc:” Tại sao lại là con chứ ?” Có ai đọc những dòng chữ này mà không đau lòng? Phải chăng tất cả là do số phận như Nguyễn Du từng nói:

“Ngẫm hay muôn sự tại trời

Trời kia đã bắt thì người phải theo

Bắt phong trần, phải phong trần

Cho thanh cao mới được phần thanh cao”

Đây là một cuốn sách đáng để chúng ta đọc và ngẫm nghĩ, tái hiện một câu chuyện thấm đẫm tính nhân văn và nghị lực phi thường. Đọc “ Một lít nước mắt “ để ta thêm trân

trọng từng giây, từng phút trong cuộc đời này. Cuộc sống của tôi diễn ra vẫn bình thường như bao ngày, tôi vẫn cảm nhận được ánh nắng mặt trời, cát, gió, không khí. Nhưng chỉ khác là từ khi tôi đọc cuốn sách ấy, tôi càng thêm trân trọng những điều giản dị ấy mà trước đây tôi chẳng để ý đến. Và tôi cảm ơn cuốn sách yêu dấu này đã giúp tôi nhận ra và thêm trân trọng những khoảnh khắc đẹp trong cuộc đời khi còn có thể.

(Giải nhì: Đỗ Hoàng Yến Nhi - 11A4)

CHO TÔI XIN MỘT VÉ ĐI TUỔI THƠ - Nguyễn Nhật Ánh

Có những câu chuyện đọc rồi sẽ quên. Nhưng cũng không ít quyển sách đã để lại ấn tượng khó phai, là tiền đề, mục đích, lí tưởng và là bệ phóng hướng con người tới những chân trời tương lai tươi mới. “Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ” của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh là một quyển sách như vậy, tôi tin với bất cứ ai từng đọc tác phẩm này đều không thể quên được thế giới mộng lung và đầy mơ mộng trong con mắt của cậu bé tám tuổi tinh nghịch. Nhưng thế giới ấy chẳng hề xa hoa, bí ẩn hay mỹ miều như trong những câu chuyện cổ tích gắn liền với tuổi thơ của mỗi đứa trẻ mà nó chính là góc khuất thầm kín trong tâm hồn, là những kí ức chân thật nhất, là tấm gương rọi vào quá khứ phản chiếu lại biết bao kỉ niệm của một thời thơ ấu đã qua. Nguyễn Nhật Ánh đã tặng bạn đọc một tấm vé trên chuyến tàu đặc biệt để mỗi người chúng ta có thể lật lại trang sách thời gian nhuộm màu dĩ vãng này trở về dòng sông trong trẻo của tuổi thơ và gột rửa hết những bụi bặm, những bế tắc, những phù phiếm ở thế giới người lớn. Xin đừng vội nghĩ rằng đây chỉ là tác phẩm xáo rỗng, vô vị dành cho bọn trẻ con mà đánh mất đi cơ hội tìm về chính bản thân mình, tìm về chính bản chất đơn thuần nhất của cuộc sống, cũng như tác giả đã từng khẳng định “Tôi viết cuốn sách này không dành cho trẻ em. Tôi viết cho những ai từng là trẻ em”

Xuyên suốt quyển sách là câu chuyện xoay quanh nhóm bạn bốn người với những “ông cụ, bà cụ non” khoác trên mình hình hài trẻ thơ gồm: nhân vật tôi (cu Mùi), con Tí sún, thằng Hải cò và Tùn- hoa khôi của xóm. Qua hành trình khôn lớn của những “bé con” đó, tôi như được chứng kiến một thước phim quay chậm lúc thì mờ ảo, nhiều loạn nhưng có lúc hình ảnh về ngày tháng tuổi thơ lại hiện lên rõ nét, sinh động ngỡ như mới chỉ ngày hôm qua. Những hồi ức ấy nào có phải toàn mang ánh hào quang rực rỡ, nào có phải là bản hùng ca với đầy chiến tích đáng tự hào mà với cu Mùi, nó đơn thuần chỉ là nỗi buồn không rõ nguồn gốc về cuộc sống cũ kĩ theo vòng tuần hoàn tẻ nhạt “Vẫn ánh mặt trời ấy chiếu rọi mỗi ngày. Vẫn bức màn đen đó buông xuống mỗi đêm. Trên mái nhà và trên các cành lá sau vườn, gió vẫn than thở giọng của gió. Chim vẫn hót giọng của chim. Dế ri ri giọng dế, gà quang quác giọng gà”. Và hơn hết sự nghịch ngợm, ngỗ ngáo của cậu nhóc lên tám còn thể hiện rất chân thật qua những năm mài dũa quần trên ghế nhà trường với niềm vui thú đến lớp để tán gẫu, cãi cọ, câu véo, ngủ gật hay chọn vị trí tối tăm cho ít bị kêu lên bảng trả bài. Ngay ở chương đầu tiên của quyển sách, chắc hẳn người đọc đã thoáng có chút giật mình, lảng động xen lẫn ngỡ ngàng khi bắt gặp chính hình bóng của mình trong thời áo trắng qua nhân vật trữ tình. Dù bạn có dám thừa

nhận hay không thì ở cái tuổi ham chơi, hiếu động ấy thì việc học như một nghĩa vụ giam cầm ta trước bao nhiêu trò chơi hấp dẫn, trước bao nhiêu khung trời mới mẻ và giờ ra chơi chính là thời gian thần tiên để chú chim non sổ lồng tìm chút niềm vui ngắn ngủi. Mạch liên tưởng độc đáo đó như thể là một chiếc chìa khóa vạn năng chạm tới mọi góc khuất riêng tư nhất trong miền kí ức của tôi, kí ức về cô học sinh lớp ba luôn thơ thần, mơ mộng về những bài toán chia dài ngoằng thành biết bao tòa cao ốc đồ sộ mà chính tôi là vị kiến trúc sư đại tài thiết kế nên hay những dòng chữ gà bới đang múa lượn trong quyển vở tập viết với tôi lại là món mì xoắn ốc mới mẻ, ngon lành dưới bàn tay khéo léo của đầu bếp cừ khôi... Có lẽ tôi và rất nhiều “bạn nhỏ” khác cũng đã hoặc đang đánh mất rất nhiều năm học tập quý giá, đánh mất rất nhiều kiến thức bổ ích nhưng tôi sẽ chẳng chối bỏ tuổi thơ đó, chẳng chối bỏ lỗi lầm đó vì con người không ai có thể luôn hoàn hảo, nếu ta không đủ can đảm nhìn nhận quá khứ, nhìn nhận những thiếu sót của bản thân thì ta chỉ đang tự lừa dối chính mình bởi vỏ bọc hoàn thiện giả tạo. Nhà văn Nguyễn Nhật Ánh cũng đã nêu triết lý “Để sống tốt hơn đôi khi chúng ta phải học làm trẻ con trước khi học làm người lớn”, thật vậy qua những lời kể chân thật về tuổi thơ đã qua, tác giả đã nhẹ nhàng gợi gắm những tư tưởng mang tính giáo dục sâu lắng, nhẹ nhàng gõ tiếng chuông vang vọng vào tiềm thức con người giúp ta khai phá nên những chân lý mới lạ.

Văn phong của tác giả nửa như giấu cột, bông đùa, nửa lại mang hơi hướng triết lý sâu sắc truyền đạt tới đông đảo bạn đọc và đôi khi là các bậc cha mẹ nói riêng. Chắc ta không thể quên lời than phiền của cu Mùi “Người lớn thường cho phép mình làm tất cả những gì mình thích, kể cả những ý thích rất vớ vẩn và cấm trẻ con làm tất cả những gì họ không thích, và sự cấm cản của họ nhiều khi cũng vớ vẩn nốt”, đôi khi vì quá yêu thương con mà cha mẹ vô tình thái quá sự phán xét và áp đặt trẻ bởi họ luôn muốn con mình nhận lấy mọi điều tốt đẹp và tránh xa những cạm bẫy. Nhưng liệu có quá bất công khi chúng ta tước đi quyền được vấp ngã của con trẻ và ép chúng vào khuôn mẫu hoàn hảo chỉ chứa niềm vui và sự sung túc? Nghe có vẻ nghịch lý nhưng nó cũng giống như một món ăn tuy ngon đến mấy nhưng ăn hoài sẽ thành chán ngán, tâm thương ví như bước đường ta đi nếu quá bằng phẳng và trải đầy hoa hồng thì hạnh phúc cũng trở nên nhàm chán, vô vị vì đời người chỉ được một lần sống, ta chỉ một lần được trải nghiệm hết những hỉ, nộ, ái, ô, đau thương. Có đứa bé nào tập đi mà chưa từng vấp ngã, đứa bé chưa từng nói ngọng sẽ không thể phát âm tròn vành, rõ chữ vậy nên qua tác phẩm Nguyễn Nhật Ánh còn muốn gợi thông điệp đến “những người lớn” hãy để con cái được phát triển tự nhiên nhất, ta chỉ nên khuyên răn chứ đừng ngăn cấm chúng khám phá thế giới dù biết trước đó là ngã cụt bởi ta cũng đã từng được trải nghiệm nên hãy để trẻ con vươn tới tương lai bằng chính đôi chân nhỏ bé của bản thân.

Không chỉ vậy, trong “cho tôi một vé đi tuổi thơ” làm mỗi người lớn phải thốt lên khâm phục trước sự sáng tạo, mộng mơ của bọn trẻ mà cũng chính là của ta ngày xưa. Đó là mong ước muốn “đặt tên cho thế giới”, dùng trí tưởng tượng biến cái gói thành búp bê, biến cái nón thành cuốn tập, con chó thành bàn ủi, chiếc quạt máy thành cái tivi và thằng Mùi là Thầy hiệu trưởng... Chúng không hề lố bịch, quậy phá mà bản chất của trò chơi “kì lạ” đó là ước muốn thầm kín được thay đổi thế giới xung quanh trở nên mới mẻ, tinh

khô như thế được sinh ra một lần nữa, để chúng khỏi chán ngắt với việc ăn, ngủ, đến lớp và học bài. Nhưng có lẽ trong tác phẩm người đọc thích thú nhất vẫn là cái tình cảm ngô nghê, hồn nhiên của cu Mùi với cô bạn Tũn mà thấp thoáng hiện lên lời bộc bạch rất ngây thơ “Sau này tôi biết đó là cảm giác ghen tuông, tất nhiên là ghen tuông theo kiểu trẻ con, còn lúc đó tôi chỉ cảm thấy khó chịu”. Đó là tình yêu con nít mà có lẽ là trong sáng, thiêng liêng hơn cả vì nó không hề bị vẩn đục bởi vòng xoáy của tiền tài, danh lợi và không bị chi phối, bão hòa cảm xúc khi người lớn cố lập trình, lên kế hoạch để ép thứ cảm xúc vô hình vào khuôn khổ chặt chẽ.

Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ - một tác phẩm mở ra thiên đường trong trẻ, tràn ngập hoa nắng và tiếng cười giòn giã của trẻ thơ. Nguyễn Nhật Ánh đã kết nối những trang hồi ức vô tình bị lãng quên hay thậm chí là đánh mất giữa dòng đời xô bồ, tấp nập này. Ông đã mang bạn đọc từ khắp mọi nơi, mọi lứa tuổi, mọi tầng lớp lên chung một chuyến tàu về lại sân ga tuổi thơ để từ đó bắt đầu hành trình tìm lại chính mình, chính bản chất “nhân chi sơ tính bản thiện”. Đọc tác phẩm mà mỗi hình ảnh, mỗi hành động, lời nói của bốn nhân vật đều để lại trong tôi một sự khắc khoải, ám ảnh sâu sắc, ám ảnh về dòng chảy hờ hững của thời gian đã mang đi mất của tôi rất nhiều thứ, mang đi mất những tháng ngày rong ruổi dạo chơi khắp xóm, mang đi mất những người bạn thân thiết đã từng là tất cả với tôi và hơn hết là mang đi mất chính hình bóng tuổi thơ thậm chí là biết bao hoài bão cháy bỏng mà tôi đã từng khát khao thực hiện cũng bị lớp bụi thời gian xóa mờ, vùi lấp.

(Giải ba: Phạm Đỗ Bảo Ngọc - 11A18)

TÔI LÀ MỘT CON LỪA - Nguyễn Phương Mai

“Phương Mai – Một con lừa”

Tại sao có thể nói một người phụ nữ lại là một con lừa ? À đâu, có ai nói thế đâu mà chính cô ấy tự nhận mình là như vậy đó chứ. Người phụ nữ tự nhận mình là một con lừa thì chắc hẳn cô ta phải là một người dũng cảm và thẳng thắn lắm. Hầu hết con người ta đều rất thích được khen, ngay cả tôi cũng thế. Hiếm thấy ai mạnh miệng bảo rằng tôi thích được chê chứ chả thích được khen đâu. Nói thế thôi chứ không hẳn là tất cả; điển hình là người phụ nữ mà tôi đang đề cập đến đây.

Riêng cá nhân tôi thì tôi thấy con lừa cũng rất đáng yêu đấy chứ! Hầu hết ai ai cũng bảo con lừa là ngu ngốc, là dốt đặc, là này nọ kia thế nhưng những điểm tốt của lừa lại ít tai biết đến. Trong các bộ phim hoặc trên các bức tranh vẽ về các vị thần thì đa số họ toàn cưỡi lừa. Hay là trong những câu chuyện ngụ ngôn thường được các ông bố bà mẹ kể cho các con nghe vào những lúc trước khi đi ngủ thì “lừa” cũng là một nhân vật khá đặc sắc mà nổi bật trong đó là những đức tính đáng quý của nó nhằm gửi gắm những bài học hay, bổ ích cho đời. Thế nhưng mấy ai để ý đến mà hầu hết họ chỉ biết đến lừa vì sự ngốc nghếch của nó mà thôi. Không nói đâu xa, bản thân tôi cũng thế. Vì thế khi nhìn

cuốn sách “TÔI LÀ MỘT CON LỪA” của tác giả Nguyễn Phương Mai đã tạo nên trong tôi một dấu ấn đặc biệt và theo một cách tự nhiên nào đó nó đã thôi thúc sự tò mò khám phá cũng như niềm hứng khởi trời dậy mạnh mẽ trong đó. Không chần chừ thêm nữa, tôi lập tức đưa “nàng” về dinh và sẵn sàng khám phá “con lừa Phương Mai” nổi bật như thế nào.

Ở những trang đầu tiên của tác phẩm tôi hoàn toàn bị sự thăng thần trong ngòi bút của cô ấy chinh phục. Một nhân cách, một cá tính rất khác người nhưng lại cực kì ấn tượng. Cô ấy tự tin khẳng định mình, tự nhận mình là “một con lừa ưa nặng”; một con lừa sẵn sàng đâm đầu vào nước để được công nhận là “một con lừa có cá tính”. Phải chăng, vì là “một con lừa có cá tính” thế nên cô ấy có những suy nghĩ và những quyết định hết sức “ẩm sọ”. Càng đọc sâu càng thấy, mức độ “ẩm sọ” của tác giả nổi trội biết nhường nào. Thế nhưng, cái “ẩm sọ” của tác giả cũng chẳng phải là mang ý nghĩa điên khùng không đầu mà thực chất nó lại mang đến cho cô những trải nghiệm, những chân lý hết sức tuyệt vời. Khởi nguồn từ việc là một giảng viên đại học khoa Kinh tế, đại học Khoa học Ứng dụng Amsterdam Hà Lan đột ngột xin bỏ việc để đi du lịch một năm. Cô ấy bắt đầu cuộc hành trình “dài gấp hai lần rưỡi vòng xích đạo từ châu Phi đến châu Úc – châu Mỹ và cuối cùng là châu Âu với một chiếc balo nặng mười một cân”. Cô xuất hiện trong bộ dạng của “một con lừa hơn hờ rất vô căn cứ: không nhà (nhà thuê chả chủ rồi), không việc làm (xin nghỉ việc rồi còn đâu), không người yêu (có ai điên đi yêu một con lừa đã ẩm sọ lại còn thất nghiệp và vô gia cư ??)”. Lên đường mà không có gì bên mình ngoài chiếc balo nặng nề và to tướng. Nếu như nhìn về hướng vật chất là thế nhưng nếu xét về mặt tinh thần thì tác giả lên đường với đầy đủ tất cả những “hành trang về cảm xúc”. Nào là cảm giác “ngộp thở, lộn xộn, ngơ ngác đôi khi thì lại phần uất hoặc hân hoan tột đỉnh”. Chỉ như thế thôi cũng đủ mang lại cho Phương Mai một cuộc du kí đầy tuyệt vời và thi vị biết nhường nào.

Bằng ngòi bút dí dỏm đan xen cùng sự khéo léo và tính khách quan của mình, tác giả mang đến cho bạn đọc những giây phút vui tươi, thú vị và sự hào hứng ngỡ như đang cùng nhà văn tham gia vào cuộc hành trình đầy kì thú. Điển hình là cuộc đu dây, à không đi xích đu cao nhất thế giới (Nevis – New Zealand) của tác giả. Với một cảnh đẹp bao la, hùng vĩ với thung lung lớn cao xa ngút ngàn; vách đá cao lớn, đồ sộ dựng đứng trên 160m; gió thì thổi lồng lộng như gầm rú, ríu rít văng vẳng bên tay; sông dài mênh mông là thế nhưng với độ cao đó thì nó chỉ như “một sợi chỉ mỏng manh” cắt ngang. Không kìm được long trước sự hùng vĩ ấy tác giả đã phọt ra cả một tràng chửi thề. Giả sử lúc đó tôi mà là tác giả, chắc hẳn cái cảm tôi đã nhanh chóng chảy xuống tận đầu gối luôn rồi!!! Tuy nhiên nó chưa phải là điều đáng quan tâm. Điều đáng nói và có vẻ thú vị hơn không nằm ở đó mà là việc tác giả buộc mình vào chiếc xích đu mỏng manh bay qua bay lại cái thung lung này ấy. Khi chênh vênh trên bờ vực cao ngút ngàn, cô như “vừa khóc vừa cười”. Chưa bao giờ cô lại thấy “ham sống sợ chết” đến thế. “Miệng thở dốc không ngừng, chân tay co rúm, máu chảy rần rần, miệng chửi rủa ầm ỉ, mắt ti hí nhìn xung quanh”. Rồi 1-2-3 vèo vèoveoooooooo một phút, “tiếng gào” của tác giả mất hút. “Tim bỗng ngừng đập”.....Rơi 60m tự do khiến tác giả như “bay lên”; lướt qua những

vách xa mờ; vượt lên trên không trung” cùng bầu trời xanh trong rộng lớn. Để rồi từ chính cảm giác ấy tác giả như được ban tặng cho đôi cánh thoải mái tự do bay lượn trên bầu trời bao la rộng lớn. Cảm giác sợ sệt dần dần tan biến mà thay vào đó là tâm trạng vui tươi, sững sờ, xen lẫn sung sướng, mọi lo âu phiền muộn cũng theo gió mà bay tắt. Và rồi từ lần trải nghiệm cảm giác mạnh này, Phương Mai đã rút ra được bài học cho bản thân đó chính là cuộc sống này đáng quý biết nhường nào. Tuy nhiên, cuộc hành trình của Mai vẫn còn tiếp tục và nó dẫn cô đến những vùng đất, những trải nghiệm mới lạ mà đời người hiếm ai có dịp để mà thưởng thức. Cũng chính vì điều đó đã tôi luyện trong cô thêm lòng can đảm, sự gan dạ và ngọn lửa tinh thần càng thêm sang chói. Chẳng sơ chi, cô liều mình nhảy thác Maletsunyane cao 190m hay gan góc “bơi” cùng cá mập trắng tại Nam Phi hay “liều mạng” tham gia wingsuit flying- tandem sky diving – hang gliding (những trò chơi mạo hiểm trên không) để rồi khám phá ra được sức mạnh tiềm tàng của con người trong những lúc khó khăn nguy hiểm và “bàng hoàng nhận thấy sự kiêu căng ngạo mạn đến lỗ bịch của loài người về những đỉnh cao kỉ lục nhỏ nhặt – phù phiếm bởi lẽ cô biết được rằng đỉnh cao không bao giờ ngót ngèo.”

Nói tiếp cho sự “cá tính” của tác giả chính là thói quen kì dị của cô khi du lịch qua những thành phố mới đều tò mò muốn ngó qua nghĩa địa. Trái ngược với bạn bè cô, họ nào là khoe hình cưới, hình sinh nhật – tiệc tùng hoặc lễ hội nọ kia nhưng riêng cô thì đa phần cô toàn khoe hình “mấy cái nấm mồ mới đắp”. Trời ạ, một con người thật là ngộ lạ và thú vị làm sao! Tôi chưa bao giờ nghe, chưa bao giờ thấy ai lại suốt ngày đi khoe hình nghĩa địa vì thực chất nó chẳng mang lại tí niềm vui nào mà thay vào đó là toàn sự đau buồn, thương xót. Chắc hẳn phải có một nguyên do nào đó mà tác giả mới làm như vậy. Có khi nào là do cô ấy thích? Hay là do mức độ “ảm sọ” của cô ấy ngày càng cao? À không không, sai bét hết rồi. Tác giả làm vậy chẳng phải do thích gì hết đâu mà do nhận thức cô ấy mách bảo rằng cuộc sống là một vòng tròn (khép kín); có sinh ắt phải có diệt, có mở đầu ắt sẽ có kết thúc, có hủy diệt thì mới có hồi sinh. Cuộc đời con người cũng vậy, có sinh ắt sẽ có tử bởi lẽ chúng ta quy luật ngàn đời. Vì vậy “để có được một cuộc sống thanh thản thì trước hết phải biết đối mặt với cái chết thanh thản”.

Nhưng đó chưa phải đã hết...à mà nếu mà hết ở đây thì chẳng còn thú vị gì nữa. Cuộc phiêu lưu này tiếp nối cuộc phiêu lưu kia, những trải nghiệm này nối đuôi những trải nghiệm khác để rồi đúc kết lại thành chuỗi những hồi ức, những kỉ niệm tuyệt vời và đáng nhớ nhất. Tôi thực sự cảm thấy rất ganh tị với tác giả về những hồi ức, những trải nghiệm kì, đặc biệt ấy. Để rồi từ trong sự tị nạnh đó phát sinh thêm một trạng thái khác mà bản thân tôi thường xuyên bị “dính” phải đó chính là hoang tưởng. Nói nôm na hơn là trí tưởng tượng phong phú hoặc là “siêu tưởng tượng” (tôi hay đùa là super tưởng tượng). Mà thôi nói hoạch tẹt ra là hay mơ mộng viễn vông đi. Tôi đã từng ước rằng giả như đời là một giấc mơ và tôi được thần thánh ban cho cả vạn điều ước thì hạnh phúc không còn gì bằng. Thế nhưng đời không như là mơ nên tôi chỉ mãi đắm chìm vào những giấc mơ viễn vông chỉ do bản thân tự nghĩ ra mà thôi. Ôi ôi, chắc tôi bị dở hơi thật rồi!! Nhưng khi đọc tác phẩm của Phương Mai thì tôi phát hiện ra cô ấy cũng rất thích mơ mộng. Mà đặc biệt, sự mơ mộng của cô ấy ấn tượng hơn của tôi nhiều. Cô ấy ước cả “một ngày như

trong mơ” với phép thuật của Harry Potter khi đọc thần chú “Apparition” thì có thể đi xuyên không gian và thời gian, xuất hiện – biến mất ở bất cứ đâu bạn muốn. Và rằng ước mơ của tác giả (nếu như cô có được phép thuật đó) chính là “Buổi sáng: thức dậy cùng mùa đông; Bắt đầu ngày mới bằng chạy đua cùng bình minh; Cả ngày thì làm tiên cá; Cuối ngày: đi chơi đêm ở Las Vegas và cuối cùng là đêm xuống có thể ngã lưng trong khách sạn ngàn sao”. Than ôi , ước như vậy mới là ước chứ! Xem ra thì những điều ước của tôi chả có gì đặc biệt. Thế nhưng những giấc mơ kia có được xem là viễn vông không? Có thể có nhưng cũng có thể không. Nếu nhìn về một phía: ừ thì viễn vông thật. Nhưng nếu nhìn nó một cách toàn diện, về nhiều khía cạnh khác thì chúng chả viễn vông tí nào mà thực chất lại còn rất thực tế. Qua mỗi ước mơ tác giả lại rút ra được một bài học mới cho mình; lại tích góp thêm được cho vốn kiến thức cũng như những dòng kỉ niệm thêm vài điều quý báu và bổ ích. Còn về phần tôi thì những giấc mơ ấy giúp tôi nhận ra rằng mơ mộng không phải là xấu nhưng điều quan trọng là phải phân biệt được giữa ảo vọng và sự thật để rồi có thể biến chuyển những ảo vọng ấy thành một cái gì đó thực tế vì thực chất chúng chỉ là những ước muốn của con người mà thôi.

Nói tóm lại, trong xuyên suốt tác phẩm này, một cá tính, một nhân cách con người thật độc đáo mà cũng thật đáng yêu đã được bộc lộ hết sức rõ nét và mộc mạc thông qua những cuộc phiêu lưu, đan xen cùng sự trải nghiệm hay những kí ức đẹp để đọng đầy trong hồi ức tác giả đã mang lại những dấu ấn khó quên trong lòng bạn đọc. Phải chăng cũng chính vì điều đó đã khơi dậy nên trong tôi ngọn lửa của sự đam mê và nhiệt huyết tuổi trẻ. Giờ đây tôi cũng chỉ có mỗi một điều ước nho nhỏ chính là có thể tung cánh vút bay thật xa. Tôi cũng muốn được phiêu lưu; được vùng vẫy thoải mái trong cái thế giới này mà không quan tâm đến bao lời đàm tiếu, dị nghị. Rồi một ngày nào đó tôi cũng sẽ được như thế; tôi cũng sẽ tìm ra được con đường của bản thân mình – con đường mà tôi phải dốc hết sức để chinh phục. Có như thế thì cuộc sống này mới thật sự có ý nghĩa (không biết với ai nhưng ít nhất là có ý nghĩa với tôi – mà chỉ mình tôi thôi là đủ rồi).

“Trước mỗi lần lên đường, tôi cố gắng trút bỏ mọi định kiến, mọi hình dung. Tôi dốc cạn để đầu óc trống rỗng, không mong chờ, không phán đoán. Tôi liều mạng để trái tim mình rộng mở, trần trụi. Và tôi lên đường như một tờ giấy trắng, với niềm khát khao được phủ kín, được lấp đầy, được đổi thay.”

(Trích : Nguyễn Phương Mai)

(Giải khuyến khích: Nguyễn Hoàng Phương Uyên - 11A18)

HẠT GIỐNG TÂM HỒN

Mỗi người trong chúng ta ai cũng có ước mơ cho dù là nhỏ bé hay vĩ đại thì những ước mơ ấy đều đáng quý, đáng trân trọng bởi đó là trụ cột tinh thần, là sức mạnh vô hình tạo động lực cho chúng ta vươn lên để đạt đến điều ta mong muốn, hướng đến ngày mai đầy hy vọng. Song đã bao giờ chúng ta tự hỏi chúng ta đang mong chờ, khao khát những

điều tuyệt vời, điều ta chưa có mà vô tình quên đi những điều giản đơn xung quanh? Tôi cũng như những người khác đã và đang ước mơ tha thiết những điều tôi chưa đạt được. Khi còn bé, tôi say sưa với cuốn truyện cổ tích và ước gì một ngày nào đó mình sẽ được biến thành một nàng công chúa xinh đẹp, một cô tiên với bao phép lạ kỳ hay có được lâu đài đầy ắp bánh kẹo. Lớp Năm, tôi bắt đầu tìm đọc về những học sinh đạt giải trong các kì thi quốc gia và ước mơ mình được như họ. Lớn hơn, nói chính xác là lúc tôi bắt đầu đọc sách “Hạt giống tâm hồn” về chuyên đề “Từ những điều bình dị”, tôi bỗng nhận ra rằng: tại sao tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ làm gì đó để ba mẹ tôi vui sau cả ngày làm việc mệt mỏi, tại sao ý nghĩ làm cách nào để chị em tôi không còn cãi nhau vì những điều vụn vặt chưa từng xuất hiện trong suy nghĩ của tôi? Cuốn sách ấy như thước phim quay chậm khiến tôi để tâm hơn những điều đơn giản, được trải nghiệm cảm xúc với từng mẫu truyện nhỏ về những con người bình dị, tinh thần vượt lên, niềm tin chiến thắng...

Cách nhìn nhận hạnh phúc từ những điều quen thuộc là điều mà tôi nhận được từ cuốn sách này. Người ta thường nói hạnh phúc ở xa xôi lắm, hạnh phúc là khi ta có được mọi thứ tốt nhất song qua những câu chuyện sau trong “Hạt giống tâm hồn”, ta sẽ có cách nhìn khác. Nếu người thợ làm thuê trong mẫu chuyện “Cây giữ phiền muộn” đặt một chậu cây nhỏ trước nhà để mỗi khi đi làm về, anh ta sẽ chạm vào nhánh cây như lời nhắc nhở: sự phiền muộn, bức tức trong công việc không thuộc về mái ấm của anh và anh sẽ trở nên vui vẻ, dành những lời yêu thương, hành động ân cần cho vợ con anh thì cậu bé trong “Lời nói và vết đinh” lại luôn nóng nảy và cư xử cộc cằn với mọi người. Một hôm, cha của cậu bé ấy đã đưa cho cậu túi đinh và bảo khi nóng giận hãy đóng đinh vào hàng rào gỗ và suy nghĩ về việc mình làm. Ngày đầu tiên, số đinh mà cậu ta đóng rất nhiều nhưng dần dần cậu ta ít đóng đinh vào rào ít đi cho đến ngày không cần dùng đến chiếc đinh nào, cậu ta thấy mình đã thay đổi, không còn nóng nảy chạy đi khoe với cha. Người cha tiếp tục bảo rằng mỗi ngày cậu giữ được bình tĩnh hãy nhổ một chiếc đinh ra. Nhiều ngày trôi qua, khi cậu bé vui vẻ nói rằng đinh đã được gỡ hết, lúc này người cha mới chỉ vào hàng rào: “Hàng rào sẽ chẳng còn nguyên vẹn như xưa nữa. Những điều con thốt ra trong lúc giận dữ sẽ để lại trong lòng người khác những vết thương”. Ta thấy đấy: lời nói tuy “chẳng mất tiền mua”, rất đổi bình thường nhưng “lời nói thiện ý sưởi ấm cả ba tháng mùa đông” còn lời nói cẩu gắt lại khiến mọi người tổn thương.

Nếu lời nói đem mọi người đến gần nhau thì tình yêu thương sẽ khiến quan hệ giữa người và người trở nên đẹp hơn, gần gũi hơn. Cuộc sống hiện đại đầy những lo toan đã khiến một người cha cáu gắt với đứa con trai nhỏ khi nó cứ đi theo ông và hỏi: “Bố ơi, một giờ làm việc bố kiếm được bao nhiêu tiền?”. Để con trai không làm phiền ông nghỉ ngơi, ông bực dọc trả lời là mười ngàn yên nhưng đứa con trai vẫn không buông ông và hỏi xin năm ngàn. Đến lúc này, sự nóng giận lên đến cực điểm, ông quay lại nạt nó: “A, thì ra hỏi bố đi làm được bao nhiêu tiền là vì vậy phải không? Đi ra chỗ khác chơi. Bố đang mệt!”. Đứa con sợ hãi nhìn cha rồi im lặng ra sau nhà. Sau khi tắm rửa, cơm nước và đã bình tâm, người cha nhớ lại hành động của mình khi chiều và thấy tội nghiệp con. Ông đến bên giường con, đưa nó năm ngàn và hỏi nó định mua gì. Đứa con liền cảm ơn bố và mò mẫm dưới gối, lấy ra một số tiền lẻ và hớn hờ reo lên: “Thế là con đủ mười

ngàn rồi! Bố bán cho con một giờ làm việc của bố đi. Con muốn bố chơi với con mà lúc nào bố cũng bận làm việc”. Người cha bàng hoàng, không biết trả lời như thế nào trước câu nói ấy. Ông ngỡ sờ là vì không biết từ bao giờ ông lao vào công việc mà quên mất thời gian yêu thương con mình hay vì không nhận ra những gì thật sự ý nghĩa mà con trai mong đợi ở ông? Khi ta mang đến cho một người nào đó cũng chính là mang lại hạnh phúc cho bản thân. Vậy thử hỏi tại sao ta không kiểm chế cái tôi, sự nóng giận của bản thân và dành thời gian yêu thương những người xung quanh ta để họ cảm thấy hạnh phúc từ những lời nói, hành động ân cần, tình yêu thương thực sự - điều kỳ diệu mà ta luôn xem là bình thường, quen thuộc?

Hạnh phúc đó không cần phải đem ra cân đo, đong đếm, là điều mà bao người mong muốn mà chỉ cần ta biết cách thay đổi cách nhìn theo một chiều hướng tốt hơn là ta đang giữ hạnh phúc trong tay. “Bài học từ người thầy dạy võ” sẽ cho ta thấy điều ấy. Câu chuyện bắt đầu từ việc một cậu bé mười tuổi quyết định học judo cho dù cánh tay trái của cậu bị mất trong tai nạn xe hơi. Thật lạ khi cậu có cố gắng bao nhiêu thì sau ba tháng tập luyện, thầy chỉ dạy cho cậu một thế võ duy nhất. Cuối cùng không còn kiên nhẫn, cậu đã hỏi thầy lý do song người thầy chỉ trả lời: “Đây là thế võ duy nhất thầy dạy con, cũng chính là thế võ duy nhất con cần phải học”. Tuy chưa hiểu nhưng cậu vẫn tin thầy và tiếp tục học. Nhiều tháng sau, võ sư dẫn cậu đến tham dự một cuộc thi judo, cậu đã thực sự bất ngờ khi lần lượt hạ gục các đối thủ và giành chiến thắng. Trên đường về, cậu lấy hết can đảm hỏi thầy lý do gì khiến điều ấy xảy ra. Lúc này, người thầy ôn tồn bảo rằng cách duy nhất để đối phương phá thế võ mà hằng ngày cậu luyện tập là nắm vào tay trái của cậu, trong khi cậu không hề có tay trái. Đôi khi, điểm yếu của ai đó nhưng nhìn trên phương diện khác sẽ trở thành điểm mạnh, lợi thế của họ. Song vấn đề đặt ra là liệu con người ta có đủ lạc quan, dũng khí để đối diện với khó khăn, biến đau thương thành hạnh phúc hay không?

Hạnh phúc không phải tùy vào người khác, tùy vào số phận mà tùy vào chính bản lĩnh, bản thân của ta. Cho dù thế nào thì hạnh phúc tuyệt vời nhất vẫn là bắt nguồn từ cách nhìn thiện cảm, suy nghĩ lạc quan của ta với những việc, những người ta gặp. Nếu ta chưa biết cách yêu thương những người thân quen, để tâm đến những điều mất thấy tai nghe mỗi ngày thì nên học cách làm điều ấy bởi không có sự quan tâm, tình yêu thương với những người thân - tình cảm được cho là nguồn cội cho những tình cảm khác thì ta còn yêu thương gì được nữa? Khi con người ta hạnh phúc thì họ sẽ có đủ niềm tin và nghị lực đương đầu với mọi thử thách, khó khăn trong cuộc đời. Tình yêu thương giữa người với người, những hạnh phúc chân thành mà họ đem đến cho nhau tựa như cơn gió tuy nhẹ nhàng nhưng đủ sức đẩy chiếc thuyền ra biển lớn, là điểm tựa tinh thần không thể thiếu khi ta yếu lòng, gục ngã.

Mỗi khi gấp cuốn sách “Hạt giống tâm hồn” lại, lòng tôi như vẫn còn bao dư ba về các số phận, những con người với hoàn cảnh khác nhau, những lời khuyên, câu ngạn ngữ vô giá... “Hạt giống tâm hồn” như thước phim quay chậm khiến tôi có cơ hội nhìn lại bản thân, hoàn thiện bản thân hơn. Nó khiến tôi nhìn lại cuộc sống trên nhiều phương

diện. Tôi như trưởng thành hơn, ít cáu gắt với ba mẹ khi bị mắng hay giận dỗi lúc không vừa ý việc gì bởi tôi biết cuộc đời là hữu hạn mà tình yêu gia đình dành cho tôi là vô hạn, tôi biết đứng lên sau thất bại bởi tôi biết rằng tôi sẽ không thể thành công vào mai sau nếu chỉ nghĩ đến thất bại hôm nay... “Hạt giống tâm hồn” như chính cái tên của nó, gieo vào lòng người đọc những hạt giống và rồi để họ tự nhận thức, cảm nhận và tự gieo trồng theo cách của họ. Tôi mong sẽ ngày càng nhiều người tìm đọc đến “Hạt giống tâm hồn” như tôi và gieo trồng những hạnh phúc giản đơn trong tâm hồn mình!

(Giải khuyến khích: Phan Thị Thảo Nguyên - 11A16)